

Partit partit

Jordi Sebastià

“Les sigles d’EU, o IU, s’han convertit en símbol d’esquerra davant la derrota moral dels socialistes i comencen a garantir una bona quota de representació electoral i, per tant, de poder. Com els socialistes, els responsables d’EU han caigut en el parany de preocupar-se més a controlar la coalició que no pas a treballar políticament.”

Potser l’únic tema en el qual estan d’acord les diferents faccions d’Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) és en la gran quantitat de temps i energies que han perdut en baralles internes i han desaprovechats per a l’acció política. La cinquena assemblea de la coalició, celebrada a Burjassot (l’Horta) els passats dies 11 i 12 de novembre, ha demostrat que continuen existint-hi forces ben distintes i que la pau no arribarà, com a mínim a curt termini. El resultat de l’elecció del nou consell polític ha donat una majoria molt ajustada, un sol vot, al sector anomenat “renovador”, liderat per Albert Taberner, que ha estat reelegit de president. L’oposició, els “ortodoxos”, liderada per l’incombustible Joan Ribó secretari del bel·ligerat Partit Comunista, s’ha vist fraccionada amb l’aparició d’una nova llista, el corrent “ecosocialista”, que ha aconseguit un parell de representants en el nou consell. Els ortodoxos s’han volgut atribuir el suport incondicional del nou corrent per demostrar així que el seu setge als renovadors està a punt de tancar-se. Els ecosocialistes, per la seua banda, estan segurs que el futur deixarà ben clara la seua intenció de distanciar-se, tant dels uns com dels altres.

Aquesta és l’única, i escassa, novetat respecte a la situació anterior a l’assemblea.

Taberner.
Sota l’amenaça permanent.

Abans que Taberner poguera donar el seu discurs de cloenda, ja com a president, una bona part dels delegats adscrits al sector ortodox abandonà la sala. L’actitud deixa ben clar que l’única manera en què els seguidors de Ribó entenen la “integració” que propugnen els de Taberner és amb la presa de la direcció de la coalició i la reducció dels seus adversaris. Però no ho aconsegueixen, i ja anuncien un nou intent, per més que ho proven des de l’aparell del PCPV, assessorat pel PCE, en clara ofensa a la legitimitat de les assemblees d’Esquerra Unida.

La proximitat d’unes eleccions estatals sembla l’única garantia, precària, de la pau, en un consell polític tan ajustat que el refredat d’un dels membres pot significar un daltabaix considerable. L’estabilitat és més que mai aparent. Aquesta assemblea havia de representar la “majoria d’edat” d’Esquerra Unida, la definitiva consolidació com a projecte, autònom si més no, d’Izquierda Unida. Però els representants que han fet l’elecció no ho han volgut. Sembla, doncs, que la coalició no vol ser el que els seus líders actuals apunten. La majoria de Taberner és minsa i l’amenaça de Ribó continua de la mà del mateix Anguita, que es presentà en l’assemblea, visiblement preocupat per emparar-lo.

Els ortodoxos continuen entestats a forçar una cessió de l’autonomia de la coalició cap a Izquierda Unida. Els renovadors, que han aconseguit no cedir davant l’aparell del Partit Comunista, no han pogut convèncer cap dels seus adversaris i com a única resposta s’han atrinxerat en els càrrecs institucionals mentre els ecosocialistes recorden a uns i a altres molestes contradiccions entre la ideologia i la pràctica que EU ha desenvolupat en les institucions a què ha arribat.

En el fons, el debat d’EU recorda molt el que ja va viure el PSPV. Les sigles d’EU, o IU, s’han convertit en símbol d’esquerra davant la derrota moral dels socialistes i comencen a garantir una bona quota de representació electoral i, per tant, de poder. Com els socialistes, els responsables d’EU han caigut en el parany de preocupar-se més per controlar la coalició que no pas per treballar políticament. En l’elecció entre la via valenciana, EU, i la madrilenya, IU, la coalició de Taberner encara aposta per l’autonomia. Els renovadors recorden el procés de fagocitació del PSPV en el PSOE, amb una primera collita de fruits espectaculars electorals i una segona, encara fresca, que ha convertit bona part del partit en un patètic campe qui puga a la recerca d’unes referències més que perdudes. Els ortodoxos, pel que sembla, no tenen tanta memòria.